

**NORA
ROBERTS**

HVĚZDY OSUDU

edice
KLOKAN

Copyright © 2015 by Nora Roberts
Translation © Dušek Zdík, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu STARS OF FORTUNE
vydaného v roce 2015 nakladatelstvím
Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
přeložil Dušek Zdík
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-517-2

Pro Sáru, dceru mého srdce

Čím mouchy hochům bujným, jsme my bohům;
ti pro svůj žert nás smrtí.

William Shakespeare
(překlad Ladislav Čelakovský)

Byl to jen přelud, nebo snad sen?
Hudba je pryč – bdím snad, či spím?

John Keats

Prolog

K dysi dávno, ve světě mimo náš vlastní, se setkaly tři bohyně, aby oslavily narození nové královny. Mnozí cestovali po zemi i nebi, časem i prostorem, aby přinesli dary v podobě zlata, šperků, hedvábí a drahocenného křišťálu.

Tři bohyně ale chtěly věnovat jedinečnější dary.

Zvažovaly okřídleného koně, nicméně doslechly se o poutníkovi, který na takovém koni přiletěl a daroval ho nové královně.

Probíraly, že ji obdarují krásou, jíž se nikdo nevyrovná, moudrostí nebo nevídanou dobrotou.

Nemohly ji učinit nesmrtelnou, a od těch, kdo nesmrtelní již byli, věděly, že jde nejen o požehnání, ale zároveň o prokletí.

Mohly jí však věnovat nesmrtelný dar.

„Dar, který pro ni bude zářit na věčné časy.“ Celene stála se svými přítelkyněmi, se svými sestrami, na písku bílém jako diamanty u inkoustově modrého moře, ale teď zvedla obličej k noční obloze, po níž plul měsíc.

„Měsíc je náš,“ připomněla jí Luna. „Nemůžeme věnovat věc, kterou jsme přísahaly uctívat.“

„Hvězdy.“ Arianrhod zvedla ruku dlaní vzhůru, přimhouřila oči a sevřela prsty. Když je s úsměvem zase otevřela, na dlaní jí plál ledový šperk. „Hvězdy pro krásnou Aegle.“

„Hvězdy.“ Celene pozvedla svou ruku a otevřela ji. Na dlaní jí spočíval ohnivý šperk. „Hvězdy pro Aegle, která bude zářit jako její jméno.“

Luna se k nim připojila a vytvořila vodní šperk. „Hvězdy pro jasnou Aegle.“

„Mělo by toho být víc.“ Celene otočila planoucí hvězdu.

„Přání.“ Luna přistoupila k moři, aby jí voda mohla zahrnout nohy chladivými polibky. „Přání pro královnu od každé z nás, uložené do hvězdy. Ode mě necht' má silné a optimistické srdce.“

„Silnou a zvědavou mysl.“ Celene zvedla ohnivou hvězdu do vzduchu.

„A silného, dobrodružného ducha.“ Arianrhod vzpažila obě ruce – v jedné držela hvězdu, druhou namířila k měsíci. „Naše hvězdy necht' září nad všemi světy.“

„Necht' kolem sebe královniným jménem šíří světlo, aby všichni viděli.“ Ohnivá hvězda začala stoupat k obloze a ledová i vodní hvězda s ní.

Za letu se otáčely a zalévaly zemi i moře svou září. Blížily se k měsíci a jeho chladivé bílé moci.

Vtom se pod nimi mihl stín jako tichý had.

Po pláži se přiblížila Nerezza – jako černá skvrna na tváři samotného světla. „Sešly jste se beze mě, sestry.“

„Ty nejsi jednou z nás.“ Arianrhod se otočila čelem k Nerezze, a Luna a Celene se postavily vedle ní. „My jsme světlo, a ty jsi temnota.“

„Neexistuje světlo bez tmy.“ Nerezze se zvlnily rty, ale v očích jí plál vztek a s ním i zárodky šílenství, které se ještě plně nerozvinulo. „Když měsíc ubývá, pohlcuje ho temnota. Kousek po kousku.“

„Světlo vítězí.“ Luna ukázala na hvězdy, které za sebou nechávaly barevné stopy. „A teď je ho ještě víc.“

„Přinášíte královně dary jako prosebnice. Je to jenom slabá, hloupá dívka. To my bychom mohly vládnout. A taky bychom měly.“

„Jsme strážkyně,“ připomněla jí Celene. „Jsme ochránkyně, nikoliv vládkyně.“

„Jsme *bohové!* Tenhle i jiné světy patří nám. Pomyslete, co bychom společně dokázaly. Všichni by se nám klaněli a my bychom navěky žily jako mladé a krásné.“

„Netoužíme po moci nad smrtelníky, nesmrtelníky a polosmrtelníky. To přináší krev, válku a smrt,“ odmítla Arianrhod. „Pořád po něčem toužit znamená odmítat krásu a divy tohoto cyklu.“ Znovu zvedla hlavu k zářícím hvězdám, které vytvořily.

„Přijde smrt. Budeme se dívat, jak nová královna žije a umírá – jako ta minulá.“

„Viděla jsem, že bude žít sedmero století. A během jejího života bude zachován mír,“ dodala Celene.

„Mír,“ zasyčela Nerezza se zlým úšklebkem. „Mír není nic jiného než nudná přestávka mezi obdobími tmy.“

„Vrať se do stínů, Nerezzo.“ Luna pohrdavě mávla rukou. „Dnes je noc radosti, světla a oslav – ne tvých tužeb a ctižádostí.“

„Noc je moje.“ Nerezza máchla rukou. Přes bílý písek a tmavé moře se zaklikatil blesk, černý jako její oči, a vystřelil za odletujícími hvězdami. Dospěl k nim krátce předtím, než spočinuly v jemném ohbí u základny měsíce.

Několik okamžiků se hvězdy chvěly, stejně jako světy pod nimi.

„Co jsi to udělala?“ Celene se prudce otočila k Nerezze.

„Jen jsem přidala svůj dar k vašim, *sestry*. Jednoho dne se hvězdy ohně, ledu a vody zřítí z nebe – s veškerou svou mocí a přáními, se společnou silou světla a tmy.“

Nerezza se smíchem zvedla paže, jako kdyby chtěla strhnout hvězdy z nebes. „A až mi padnou do rukou, měsíc navždy zahyne a temnota zvítězí.“

„Ty nejsou pro tebe.“ Arianrhod vykročila, ale Nerezza dalším černým bleskem vyhloubila do písku propast, která ji oddělovala od ostatních tří bohyní. Z hlubin stoupal dým a plnil vzduch nepříjemným zápachem.

„Až je získám, tento svět zahyne spolu s měsícem, a vy taky. A až pohlím vaše síly, získám i jiné, dávno nepřístupné schopnosti. Ubohý mír, který tak uctíváte, se změní v běsnící muka plná bolesti, strachu a smrti.“

Znovu zvedla paže – doslova žhnula touhou. „Vaše vlastní hvězdy zpečetily váš osud a zpřístupnily mi můj.“

„Odejdi odtud.“ Arianrhod máchla rukou a žhavě modrý blesk obtočil Nerezzin kotník jako bič.

Vzduch profálo zaječení. Než Arianrhod stačila strhnout temnotu do propasti, kterou si sama vytvořila, Nerezza roz-táhla tenká černá křídla a vzlétla vzhůru. Světelný bič se přetrhl. Krev z Nerezzina kotníku spalovala bílý písek, až z něj stoupal kouř.

„Jsem strůjcem vlastního osudu,“ vykřikla. „Vrátím se a vezmu si hvězdy i světy podle svého přání. A vy poznáte smrt, bolest a konec všeho, co milujete.“

Přiložila křídla k tělu a zmizela.

„Nemůže nám nic udělat,“ řekla Luna.

„Nepodceňuj její moc a ctižádost.“ Celene se s tíživým smutkem zahleděla do temné pukliny. „Teď čeká svět smrt, krev, bolest a zármutek. To vše tady po sobě zanechala jako ošklivou skvrnu.“

„Nikdy nesmí získat naše hvězdy. Musíme je hned přitáhnout zpátky,“ řekla Arianrhod. „Zničit je.“

„To je příliš riskantní, když je okolí stále poskvřeno její mocí,“ odpověděla Celene.

„Máme snad jen čekat a riskovat všechno?“ namítla Arianrhod. „Dovolíme jí, aby pokřivila náš zářivý dar v něco temného a vražedného?“

„To nemůžeme. Nedovolíme jí to. Opravdu spadnou?“ ze-ptala se Luna Celene.

„Vidím, že spadnou, v jasném záblesku, ale nevidím kdy.“

„V tom případě určíme kdy a kde. Tolik dokážeme.“ Luna vzala sestry za ruce.

„Na jiném místě, v jiném čase, ale ne společně.“ Arianrhod přikývla a vzhlédla ke hvězdám, tak zářivým a krásným, nad zemí, kterou milovala a střežila od počátku času.

„Jestli jí do rukou padne jediná z nich, nebo do rukou někoho jako ona...“ Celene zavřela oči. „Mnozí budou hledat hvězdy, moc a štěstí, což je totéž. I osud. A my, jako odraz světla, pro ně musíme někoho vyslat.“

„Někoho vyslat?“ zopakovala Luna. „Copak pro ně nepůjdeme samy?“

„Ne, to není náš úkol. Vím, že musíme čekat tady. Vše bude vykonáno, jak je třeba.“

„Zvolíme čas a místo. Potichu,“ dodala Arianrhod. „Jen v duchu. Nerezza nesmí vědět, kde a kdy spadnou.“

Propojily své myslí a každá se vydala na svou pouť – následovaly svoje hvězdy, kam se podle jejich přání zřítí z nebe. Každá schovala svůj dar a překryla ho ochrannou silou.

A se stále propojenými myšlenkami, bez jediného slova, chápaly, co nyní spočívá v rukách a srdcích jiných.

„Musíme věřit,“ řekla Luna. Když Arianrhod neodpověděla, Luna stiskla sestřinu ruku pevněji. „Musíme. Pokud nebudeme věřit my, jak mají věřit ti, které jsme vyslaly?“

„Myslím, že jsme vykonaly, co jsme musely. To stačí k tomu, abychom věřily.“

Celene si vzdychla. „I bohové se musí sklonit před Osudem.“

„Nebo bojovat proti tomu, co se je snaží zničit.“

„Ty budeš bojovat,“ řekla Celene s úsměvem. „Luna bude věřit. A já udělám vše, abych viděla. Teď budeme čekat.“

Společně vzhlédly k měsíci, který se vznášel na nebi i v jejich duších, i ke třem jasným hvězdám, jež na něm spočínuly.

1. kapitola

Trápily ji sny, ve spánku i při bdění. Rozuměla snům, viděním i náhlým prozřením. Patřily k ní po celý život a většinou je uměla odstínit a zapudit.

Tyhle ale neodcházely, byť proti nim napínala veškerou sílu vůle. Sny o krvi a boji, o zvláštních, měsícem zalitých zemích. Spolu s ní se v nich vyskytovaly obličejové a hlasy lidí – neznámých, a přece neodbytně povědomých. Žena s dravými a inteligentními očima vlka, muž se stříbrným mečem. Vystupovali v jejich snech spolu s dívkou, která se se smíchem vynořovala z moře, a s mužem, který měl zlatý kompas.

A především se v nich objevoval tmavovlasý muž s blesky v rukou.

Kdo byli? Jak je znala? A mohla je vůbec znát? Proč cítila tak silnou potřebu se s nimi setkat?

V patách jim kráčela smrt a bolest, to *věděla*, a přece s nimi zároveň přicházela naděje na skutečnou radost, na opravdový život. Na pravou lásku.

Věřila v pravou lásku – u jiných. Sama pro sebe ji nikdy nehledala, protože láska vyžadovala příliš mnoho obětí a přiváděla do života chaos. Tolik různých *pocitů*...

Odjakživa toužila po klidu a pokoji, a věřila, že je našla ve svém domku v horách Severní Karolíny.

Tam měla vytouženou samotu. Tam mohla trávit dny malováním nebo v zahradě, aniž by ji někdo rušil. Neměla vysoké nároky a malováním si vydělávala dost, aby si je plnila.

Teď ji pronásledovaly sny s pěti lidmi, kteří ji znali jménem. Proč nedokázala zjistit, jak se jmenují oni?

Črtala svoje sny – obličej, moře, kopce i rozvaliny. Jeskyně a zahrady, bouře a západy slunce. Během dlouhé zimy zaplnila skicář nákresy a začala si je rozvěšovat po zdech.

Malovala muže s bleskem v ruce – několik dní zdokonaľovala všechny podrobnosti: přesný tvar a odstín jeho očí – hlubokých, tmavých a přivřených – i tenkou bílou jizvu připomínající blesk, která mu protínala levé obočí.

Stál na skále, vysoko nad vzdouvajícím se mořem, a tmavé vlasy mu vlály ve větru. Všechno přímo cítila, jako horký dech. Neohroženě čelil bouři a smrti, jež se řítily přímo na něj.

Ona tam z nějakého důvodu stála s ním, právě tak nebojácná.

Nemohla spát, dokud obraz nedokončila, a s posledními tahy se rozplakala. Bála se, že přišla o zdravý rozum a nezůstalo jí nic než přeludy. Několik dnů nechala obraz na stojanu a muž na plátně ji sledoval při práci, při úklidu i během spánku.

Nebo při snění.

Opakovala si, že obraz zabalí a pošle svému agentovi, aby ho prodal. Konečně ho taky podepsala.

Sasha Riggssová – napsala svoje jméno štětcem na okraj rozbouřeného moře.

Obraz ale nezabalila. Místo toho zabalila jiná díla vzniklá během dlouhé zimy a připravila je k odeslání.

Vyčerpaně se schoulila na pohovku v podkroví, které přeměnila ve svůj ateliér, a poddala se snům.

Zuřila bouře. Kolem kvílel vítr, vzdouvaly se vlny a na obloze se křižovaly klikaté blesky jako planoucí šipky vystřelené z luku. Od moře se ke skále na pobřeží hnaly provazce deště, které vytvářely hustou clonu.

On ale klidně stál a díval se. A zvedl k ní ruku.

„Čekám na tebe.“

„Nechápu to, nic z toho.“

„Jistěže chápeš, víc než většina jiných.“ Přiložil si její ruku ke rtům a Sasha cítila, jak ji prostupuje láska. „Proč se schováváš sama před sebou, Sasho?“

„Chci jenom klid a mír. Nechci bouře a boj. Nechci ani tebe.“

„To jsou lži.“ Zvlnily se mu rty a znovu ji políbil na ruku. „Víš, že mi lžeš. I sama sobě. Jak dlouho ještě budeš odmítat žít, jak máš psáno v osudu? Jak dlouho ještě budeš odmítat lásku, ke které jsi byla zrozena?“

Vzal její obličej do dlaní a pod Sashou se zachvěla země.

„Bojím se.“

„Postav se tomu.“

„Já nechci vědět.“

„Dej na svůj vnitřní zrak. Nemůžeme začít bez tebe. A nemůžeme to dovést ke konci. Vyhledej mě, Sasho. Přijď za mnou.“

Přítáhl ji k sobě a přiložil své rty k jejím. Bouře nad nimi zaburácela nepřičetným vztekem.

Tentokrát se nebránila.

Probudila se, pořád unavená, zvedla se do sedu a přitiskla si prsty k očím, pod nimiž měla velké kruhy.

„Přijď za mnou,“ zašeptala. „Ale *kam*? I kdybych chtěla, netušila bych, kde tě mám začít hledat.“ Spustila si prsty ke rtům – přísahala by, že na nich pořád cítí jeho polibek.

„Tak dost. To všechno musí přestat.“

Rychle vstala, začala strhávat nákrasy ze stěn a nechávala je dopadat na podlahu. Odnese je pryč, vyhodí je. Spálí je. Zbaví se jich, vyžene si je z hlavy.

A sama odtud taky odjede, vydá se na výlet, kamkoliv. Už to bylo roky, co naposledy cestovala. *Někam do tepla*, opakovala si, zatímco horečně strhávala svoje sny. Na nějakou pláž.

Slyšela vlastní zrychlené oddechování a viděla, jak se jí chvějí prsty. Nakonec klesla na zem mezi nákrasy – příliš

štíhlá, protože ji sny připravily o váhu, s dlouhými blond vlasy staženými do obvyklého ledabylého ohonu. Její unavené oči měly modrou barvu průzračného křišťálu.

Sklopila je k rukám. Skrýval se v nich talent. A za toto nadání vždycky byla a bude vděčná. Měla však i jiná nadání, a za ta žádný vděk necítila.

Muž ve snu ji vyzval, ať dá na svůj vnitřní zrak. Téměř po celý život se pokoušela potlačit vidění, jež k ní přicházela.

Ano, aby se ukryla sama před sebou, přesně, jak říkal.

Pokud se jim otevře a přijme je, čeká ji bolest a smutek. A vědomí toho, co by mohlo být.

Zavřela oči.

Uklidí a odpočine si. Posbírá všechny nákresy a založí je. Nezničí je, jistěže je nebude spalovat. To z ní jen promlouval strach.

Založí je a udělá si výlet. Na týden nebo na dva si vyrazí z domova, aby mohla přemýšlet a rozhodnout se.

Vkleče začala sbírat nákresy a třídít je. Žena s divokýma očima, muž s mečem, nákresy, na nichž byli lidé z jejích snů pohromadě.

Scenérie s mořem i s pevninou, zářivý palác na kopci, kamenný kruh.

Položila na hromádku jeden z desítek nákresů muže, o němž právě snila, a sáhla po dalším.

A pochopila.

Kreslila ten ostrov srpovitého tvaru z různých směrů – zde byly zachyceny vysoké skály a zvlněné kopce porostlé stromy. Splýval na moři, zalitý slunečním světlem. Vepředu stály budovy města a za nimi se táhla souš, z níž se v dálce zvedaly kopce.

Studovala perokresbu a ta pod jejím pohledem získávala na barvách a na životě. Spousta zeleně v tisíci odstínech od tmavé po smaragdovou. Tolik modré, sytě tmavé nebo zpěněné a obklopené vlnami. Viděla plující lodě i postavy, které se vrhaly ze skal, aby s cákáním dopadaly do vody a plavaly.

A spatřila i skalní výběžek, na kterém stála s tím mužem za bouře.

„Tak dobře, pojedu.“ *Vzdávám se*, pomyslela si, *nebo tomu naopak čelím?* Ale pojedete, podívá se tam.

Buď tím svoje sny ukončí, anebo je probudí k životu, jako se to stalo s tím nákresem v jejích rukou.

Přešla ke stolu a otevřela laptop. A zarezervovala si let na Korfu.

Na sbalení věcí, zařízení detailů a uzavření domku si ponechala jen dva dny, aby si to nestačila rozmyslet. Let prospala hlubokým, bezesným spánkem, vděčná za odpočinek. Jízda taxíkem od letiště k vybranému hotelu přesto uběhla jako v mlze. Celá dezorientovaná se ubytovala – musela si připomínat, aby se usmívala, a vyměnila si pár očekávaných nezávazných vět s recepční a s veselým hotelovým sluhou se silným přízvukem, který ji vyvezl úzkým výtahem k jejímu pokoji.

Nežádala o konkrétní patro nebo vyhlídku. Stačilo jí, že se vydala na cestu, ať už ji zavede kamkoliv. Ale vůbec ji nepřekvapilo, když po několika krocích do pokoje, který sotva vnímala, spatřila za okny modré moře a písek, jež tak dobře znala.

S úsměvem odmítla nabídku hotelového sluhy, že jí přinese led nebo cokoli jiného podle jejího přání. Toužila jen znovu po samotě. Na letištích i v letadle bylo příliš mnoho lidí. Pořád měla pocit, že se kolem ní tísň.

Jakmile osaměla, přistoupila k oknu a otevřela ho, aby dovnitř vpustila chladný jarní vzduch, který voněl mořem a květinami. Rozhlédla se po scénérii, již před několika týdny načrtla a teď ji měla v kufru spolu se zbytkem portfolia.

Momentálně necítila nic než otupělost z časového posunu a únavu z cesty. A údiv, že doopravdy z náhlého popudu odjela tak daleko.

Odvrátila se od okna a vybalila si věci. Pak si lehla na postel a znovu usnula.

Blesky a bouře, sluneční žár, mořský příboj. Tři hvězdy, tak jasné a oslnivé, až ji bolely oči. Když se oddělily od křivky měsíce a zřítily se na paprscích světél, svět se zachvěl mocnými dopady.

Krev a boj, strach a útěk. Šplh do výšky, ponor do hloubky.

Milenec ze sna se zmocnil jejích úst i těla a ji zaplavily pocity. Tolik pocitů. Příliš mnoho. A zároveň ne dost. Její vlastní smích, který sotva poznala, plný radosti. Proudý slz, prolitých ze zármutku.

A temnotu protínala jasná záře. Ve tmě držela v ruce oheň. Když ho zvedla, aby ho všem ukázala, země se zachvěla a zřítilo se několik kamenů. Vrhli se proti ní běsi s drápy a tesáky.

Panebože, Sasho, vzbud' se! Zvedni konečně zadek.

„Cože?“ S trhnutím se probudila. V uších jí doznívala ozvěna toho hlasu a srdce jí pořád bušilo strachem.

Jenom další sen, pomyslela si. Další sen, který můžu přidat ke sbírce.

Světlo se zjemnilo a viselo nad vodou jako hedvábí. Netušila, jak dlouho spala, ale snový hlas měl v jednom pravdu: bylo načase vstát.

Osprchovala se, aby ze sebe smyla špínu cesty, a převlékla se do čistých šatů. Jelikož se nechystala pracovat, vlasy si nechala rozpuštěné. Pak se přiměla vyjít z pokoje. Půjde dolů, sedne si na terasu a dá si něco k pití. Přijela sem, aby přerušila svoji samotu a klid.

A měl k ní přijít někdo jiný nebo něco jiného.

Vyšla z hotelu, prošla pod pergolou porostlou vistérií, která už vyháněla do květu a šířila kolem sebe příjemnou vůni. Odvrátila se od bazénu, kolem něhož byla rozestavená lehátka, a vykročila k terase. Slunce se sklánělo k západu a terasu zdobily hliněné květináče přetékané krásnými červenými a fialovými květy. Vějířovité listy palem se nehýbaly.

Na kamenné plošině stály stoly pod zářivě bílými slunečníky. Obsazených jich bylo jen několik, za což byla vděčná. Nečekala ji tu samota, ale klid snad ano. Pomyslela si, že se posadí ke stolu co nejdál od ostatních, a otočila se k němu.

Ta žena taky seděla stranou. Měla krátké, světle hnědé vlasy s dlouhou ofinou, která dosahovala až k jantarovým sklíčkům jejích slunečních brýlí. Nohy ve světle oranžových sportovních botách měla položené na druhé židli u svého stolku pro dva a popíjela nějaký šumivý nápoj ze sklenky na šampaňské.

Světlo se na okamžik zamihotalo a Sashe se na zlomek vteřiny zastavilo srdce. Uvědomovala si, že na tu ženu civí, ale nedokázala odvrátit zrak. A pochopila proč, když si žena posunula sluneční brýle o něco níž a oplatila jí upřený pohled.

Měla zlatohnědé vlčí oči.

Sasha potlačila nutkání otočit se a vrátit se do bezpečí svého pokoje. Místo toho se přinutila vykročit dopředu, zatímco ji ty zlatavé oči hodnotily zkoumavým pohledem.

„Promiňte,“ začala.

„Za co?“

„Já... Znáte mě?“

Žena povytáhla obočí pod dlouhou ofinou. „Měla bych?“

Znám váš obličej, pomyslela si Sasha. *Viděla jsem ho bezpočtukrát.*

„Smím se posadit?“

Žena naklonila hlavu ke straně a dál si Sashu upřeně prohlížela. Nakonec ledabyle spustila nohy z druhé židle. „Jistě, ale jestli mě chcete sbalit, až na jednu opileckou noc na univerzitě jsem na chlapy.“

„Ne, o to nejde.“ Sasha se posadila a pokoušela se zorientovat. Zastavil se u nich číšník v bílém saku.

„*Kalispera*. Mohu vám donést něco k pití, slečno?“

„Ano, vlastně ano. Ehm, co pijete vy?“

Žena zvedla sklenku. „Broskvové bellini.“

„To zní skvěle. Dala byste si ještě jedno? Zvu vás.“

Žena znovu povytáhla obočí. „Jistě.“

„Tak dvakrát, díky. Jsem Sasha,“ představila se, když číšník odešel pro objednané drinky. „Sasha Riggsová.“

„Riley Gwinová.“

„Riley.“ Pomyslela si, že se to jméno hodí k jejímu obličejí. „Vím, jak to bude znít, ale... snila jsem o vás.“

Riley se napila a usmála se. „To zní, jako kdybyste mě bálila. A jste fakticky hezká, Sasho, ale...“

„Ne, ne, myslím to doslova. Poznala jsem vás, protože se mi o vás zdá. Už několik měsíců.“

„Hm. Co jsem v těch snech dělala?“

„Nečekám, že mi budete věřit, ale ty sny mě přivedly sem na Korfu. Já ne... Moment.“ *Ty náčrtky*, pomyslela si a zvedla se.

Obrázek koneckonců vydá za tisíc slov.

„Chci vám něco ukázat. Počkáte tu, dokud se nevrátím?“

Riley jen pokrčila rameny a zvedla sklenici. „Přinesou mi další drink, takže tu ještě chvíli budu.“

„Pět minut,“ slíbila Sasha a odspěchala.

Riley zamýšleně upíjela. O snech leccos věděla a nechtěla je rovnou odmítnout. Už viděla a prožila příliš mnoho, než aby nad čímkoliv rovnou mávla rukou.

A tahle Sasha Riggsová jí připadala upřímná. Nervózní, napjatá, ale upřímná. Měla nicméně vlastní důvody, proč přijela na Korfu, a mezi ně určitě nepatřilo sehrávat hlavní úlohu v cizích snech.

Číšník se vrátil s podnosem, postavil na stůl drinky a k nim i mističku s olivami a druhou s oříšky. „Ta druhá slečna?“ zeptal se.

„Něco si zapomněla. Hned přijde.“ Riley mu podala prázdnou sklenici. „*Efkharisto*.“

Ochutnala olivu a znovu se zahleděla na moře. Po chvíli se ale ohlédla – zaslechla spěšné kroky nohou v sandálech.

Sasha si opět přisedla a zvedla kožené desky. „Jsem výtvárnice,“ začala.

„Gratuluju.“

„Tyhle sny jsem měla celou zimu. Začaly hned po prvním lednu. Každou noc.“ Občas ji dokonce přepadaly, když byla vzhůru, ale to zatím nechtěla prozrazovat. „Kreslila jsem osoby a místa, které v nich vystupovaly. Ty, které se objevovaly opakovaně.“

Otevřela desky a vytáhla z nich nákres, který ji přivedl tam, kde teď seděla. „Tohle jsem nakreslila před několika týdny.“

Riley převzala nákres a s našpulenými rty si ho prostudovala. „Jste dobrá a ano, tohle je Korfu.“

„A tohle jste vy.“

Sasha položila na stůl skicu Riley. Měla na sobě sportovní kalhoty s kapsami, turistické boty, obnošenou koženou bundu a klobouk se širokou kreprou. Ruka jí spočívala na rukojeti nože zastrčeného v pouzdře za opaskem.

Riley nákres zvedla a Sasha hned položila na stůl další. „Tohle taky.“ Tenhle nezachycoval celou postavu, ale jen hlavu a ramena. Riley na něm hleděla přímo před sebe, s koutkem úst povytaženým v úsměvu.

„Co to má znamenat?“ zahučela Riley.

„Nevím, ale potřebuju to zjistit. Myslela jsem, že snad přicházím o rozum. Jenže vy jste skutečná a jste tady. Jako já. Nevím, co ostatní.“

„Jací ostatní?“

„Celkem je nás šest včetně mě.“ Sasha zalovila v deskách. „Pracujeme a cestujeme spolu.“

„Já pracuju sama.“

„To já taky.“ Mírně se jí točila hlava – měla radost, že se její sny částečně potvrdily, i když se nedokázala zbavit podezření, jestli tak trochu neblázní. „Neznám nikoho z nich.“ Podala jí další nákres. „Mám skici každého z těch lidí. Na dalších jsou někteří z nás a na jiných jsme všichni, třeba tady. Neznám je.“